J. Baggesen.

Tyrker-Harpen.

1816.

175

Trylle-Harpen.

Originalt Syngespil.

Af

Jens Immanuel Baggesen.

Kiøbenhavn 1816.

Trykt og forlagt af Boas Brünnich,
Løvstrøde Nr. 128.

Tryllе-Harpen.

Personerne.

Pandion, Herfker over Skyros.

Dione, hans Datter.

Terpander, Orphiker.

Skopas, omvandrende Helt.

Pamphilus, hans Vaabendrager.

Myris, Prindsessens Terne.

Drako, cilicisk Søerøveranfører.

Herolder.

Hyrder og Hyrdinder.

Søerøvere.

Scenen er afvexlende paa to tæt ved hinanden liggende smaae Øer i Archipelagus.

Første Optog.

En Eege-Lund ved Søekanten. I Baggrunden sees paa hin Side Vandet en klippefuld Ø. Paa den eene Side i Forgrunden Dianas Alter. Paa den anden Side en brat Høi.

Første Optrin.

Myris og endeel andre Terner og Hyrdinder beskiæftigede med at sanke Blomster og binde Krandse.

Chor af Hyrdinder.

Søstre, lad os lege,
Her i Lundens Skiød!
Hvor os Dalens Eege
Skierm og Skygge bød.

Myris.

Her, hvor al Naturen høiler,
Her, hvor Himlen yndig smiler,
Her blev vor Dione fød!

Hyrdinder og Terner.

Lad os skiulte lege
Her i Lundens Skiod,
Hvor os Dalens Eege
Skierm og Skygge bød!

Alle.

Lad os Krandse binde,
Vore Haar ombinde,
Mens det end er Vaar!
Lad os Blomster slynge,
Lad os Hymner synge,
Forend den forgaaer!

Myris.

Hvor Solen hilser venlig i sin Opgang
Den Huldes Fødselsfest! O gyldne Morgen,
Den nys udsprungne Rose lig, udgyd
Dit Purpurbægers hele Herlighed
Ved hendes Nærmen! Qvidrer Fugle sødt!
I Vover risler sagte! Spreder rundt
Zefirer, Luftens Ambra! Og I Smaa,

Som meest hun elsker, dufter ved hvert Trin
Imode her den bedste Konges Datter!
[til Hyrdinderne]
Men hurtig! Fletter Krandsene! Hun kommer
At offre til Diana, først allene,
For hendes Fader — der til festlig Stevne
Forsamler siden her det hele Hof.
I følge mine Vink, og, mens hun hylder
Gudinden, hylde vi den Yndige!

Chor.

Roser, mens I rødme,
Dufter eders Sødme,
Hvor den Skionne gaaer!
Alle Floras Spæde
Slynger eders Kiæde
Hvor hun stille staaer!

Andet Optrin.

[Prindsessen kommer ind, fulgt af Terner, som blive staaende medens hun nærmer sig Dianas Alter. En Flok af Hyrder og Hyrdinder komme fra den anden Side.]

Chor [med Dands]

Velkommen, Dione, til hyldende Dandse!
Vi plukte dig Blomstre, vi fletted dig Krandse;
Velkommen til vor og til Lundenes Klang!
Dig toner Naturen, dig priser vor Sang.

[Prindsessen nedlægger sin Krands for Dianas Alter]

Myris.

Hvert Blomst har sin Sødme,
Hver Rose sin Rødme;
Dog, hvad er vel født, som Dione!

Alle.

Velkommen, du Hulde, til hyldende Dandse!
Vi plukte dig Blomstre, vi fletted dig Krandse;
Velkommen til vor og til Lundenes Klang!
Dig toner Naturen, dig priser vor Sang.

Dands.

[Under Choret og Dandsen træder Prindsessen tilbage fra Alteret til Midten af Scenen, hvor Hyrdinderne og Ternerne danne en Gruppe omkring hende, me-

dens alle Hyrderne ved begge Sider trække sig ærbødigen tilbage]

Dione.

Hvor rører Eders Hyldest mig, I Gode!
Hvor ønskte jeg, at kunne, som jeg vilde,
Giengielde hver en Fryd, I skiænke mig!

Een af Hyrinderne.

O! dette hulde Smiil er meer end Giengield!

En Anden.

Kun ønskte vi det stedse lyst og skyfrit!

En Tredie.

Og aldrig slukt i Taarer!

Dione.

Gode Piger!
Hvor gierne hemmed jeg i Dag hver Taare,
For Eders Skyld, og for min gamle Faders,
Der paa min Fødselsdag mig saae saa gierne
Fuldkommen glad! Og dog — [Hun sukker.]

Myris

[giver de andre et Vink, hvorpaa de alle trække dem tilbage, og forsvinde]

Tredie Optrin.

Prindsessen. Myris.

Myris.

O! lad mig læse,
Prindsesse, klart i dette lukte Hierte,
Hvad disse Suk betyde! Har Dione
Slet ingen Tillid til sin tro Slavinde,
Der gierne gav sit Liv for hendes Glæde?

Dione.

Ak! at jeg aldrig saae min Moder! Hende —
Ja hende havde jeg i Dag forklart
Hvert Suk!

Myris.

Og hvorfor ikke mig, Prindsesse?
Dog — om jeg giætted det? hvis denne Veiler,
Som Eders Faders Bifald vandt, den ædle,
Den stolte, tappre Kriger — trods de Laurbær,
Han alt har strøet for Eders Fod — mishager?
Hvis ene for en elsket Faders Ønske
Dione . . .

Dione.

Du har læst mit Hierte, Myris!
Jeg agter Skopas, ærer hans Bedrifter,
Og hædrer ham, som den min Fader yndēr;
Men elske ham, det kan jeg ei; og dog —
Hvor gierne feied jeg den bedste Fader,
Hvis hele Haab, igien at vinde Riget,
Hans Fiender roved ham, er Heltens Bistand.
Idag, du veed det, venter han med Trygged
Mit endelige Tilsagn. Til Diana
Jeg atter vil om Mod og Styrke bede;
Thi jeg har fast besluttet, mig at ofre
Min Faders Held. For Øieblikket nu
Lad mig allene! søg de andre! hold dem
Tilbage til min Bøn er endt! — O! Myris!
O! giem hvad du har hørt!

Myris [kysser hendes Haand og gaaer].

Dyöt i mit Hierte!

Fierde Optrin.

Prindsessen alleene. [Hun knæler for Dianas Alter, medens Choret lyder længer borte mellem Træerne.]

"Lad os Krandse binde,
"Vore Haar ombinde,
"Mens det end er Vaar!
"Lad os Blomster slynge,
"Lad os Hymner synge,
"Forend den forgaaer."

[Hun staaer vemodig op og gaaer frem paa Skuepladsen.]

Dione.

Hvor jeg fremtræder
Mode mig Glæder,
Rundtom er Lyst!
O! men jeg græder —
I Fylden af Glæder
Er tomt dog mit Bryst.
Hvorfra disse Taarer?

Hvad smerter, hvad saarer,
Hvad tynger mit svulmende Bryst?
O Fryd i min Smerte,
Du fylde mit Hierte!
Vær Veemod min eneste Lyst;

[I det hun vil gaae, styrter Myris, fulgt af de andre Terner, hende imøde]

Femte Optrin.

Dione. Myris. Hyrdinder og Terner. Drako i Spidsen af Sørøvere.

Dione.

I Guder! hvilken Rædsel!

Hyrdinderne.

Skræk! o Himmel!

Dione.

Diana! frels os!

Myris.

Flye, o flye, Prindsesse!

Alle Fruentimmerne.

O Himmel! red os arme;
Kronion sig forbarme!
Diana! hor vort Raab!

Roverne.

Omringt er hele Lunden;
Hver Redning er forsvunden;
Forgjeves er jert Haab!

Dione.

O fordrer hvad jer lyster
Af Perler Sølv og Guld!
Min Fader eders Sluppe
Skal dermed proppe fuld!

En Rover.

Af stigt paa fierne Kyster
Os nok i Hænder faldt
Saa skion en Nymfe-Gruppe
Gaaer Troppen over alt!

Alle Roverne.

Den gaaer os over alt.

Fruentimmerne.

O Himmel red os arme!
O Zeus, du dig forbarme!
Diana, stig herned!

Drako [til Røverne].

Trods Guder og Gudinder
Omfavner, griber, binder
De flygtende Dryader!
Hver tage sin! Afsted!

Dione [i hans Arm].

Min Fader! o! min Fader!

Drako.

Omfavner, griber, binder
De flygtende Dryader!
Ombord! hver tage sin!
Den skionneste er min.

Fruentimmerne.

Kronion sig forbarme!
Diana! red os arme:

[Hver af Røverne griber een af Hyrdinderne eller Ternerne, da pludselig en Klang af Harpetoner lader sig høre i Luften]

Siette Optrin.

De Forrige. Terpander

[med en gylden Lyra, paa Toppen af Høien, skiult for alle neden under, men synlig for Tilskuerne, spiller og synger, medens alle Røverne standse, studse og lytte.]

Terpander.

Gjenlyd af Olympens Glæder,
Daler ned i liflig Sang!
Fylder med en himmelsk Klang
Hver en Vraa, hvor Ufryd græder!

[Harpeklang.]

Drako [i det han slipper Dione].

Hvad selsomt Tryllerie!

Dione.

O Lyd fra Guders Throner!

Myris.

O huldе Melodie!

Dione.

Os nærmer sig en Gud!

Drako. [i det alle lade Fruentimmerne frie]

Hvad skrækkes I af Toner?

Op! lyder mine Bud!

Een af Roverne.

Min Arm blir tung som Blye.

En anden.

Jeg intet Led kan rore.

En tredie.

Jeg ei kan uden Skye

Olympens Toner hore.

Terpander.

Gjenlyd af Olympens Glæder,

Daler ned i liflig Sang!

Fylder med en salig Klang

Hver en Vraa, hvor Ufryd græder!

Tæmmer Vildhed, blødner Hierter,

Adler Vellyst, lindrer Smerter!

Tryller Dødeliges Bryst
Med de høje Guders Lyst!

[Harpeklang.]

Drako.

Til Sluppen lad os tye!

Alle Røverne.

Han kommer! lad os flye!

[De forsvinde.]

Syvende Optrin.

Dione. Myris. Terner og Hyrdinder.

Chor.

Diana priset være!
Vi freiste samtlig ere;
De vilde Skarer flye.
Din Lund sig atter fryde!
Og Glædens Sange lyde
Til Uskylds Lov paa ny!

Dione.

Kan Frelsens Smile saare?
Hvi sukker jeg endnu?

Stig, alt for sode Taare,
Stig, hvorfor rinder du?
Dog rind, og mens jeg græder,
Bliv ved at kildre mig;
Hvad ere Livets Glæder,
Du himmelske, mod dig?

Alle.

Diana takket være!
Vi frelste samtlig ere!
De skrækte Fiender fly.
Sig Lunden atter fryde!
Og Glædens Sange lyde
Til Uskylds Lov paa ny!

Ottende Optrin.

De Forrige. Terpander,

[som, under denne Takkesang til Diana, er stegen bag om ned af Høien, kommer, med Lyren i Haanden, frem paa Scenen, og nærmer sig Prindsessen].

Terpander.

Hvor skatter jeg mig lykkelig, I Hulde!
Her ved min Sang at have frelst maaskee

Dianas Nymfechor. Thi skuffes ei
Mit Øie, seer jeg her Gudinden selv
For hendes egen Stolte!

[Han nedlader sig paa et Knæe for Prindsessen.]

Dione.

Hvo du er,
Amphion, eller Orpheus, lad Diones
Dybtfølte Tak velsigne dig!

Myris.

O! nævn os
Dit Navn! O! lær os kiende, hvem vi skylde
Vor Redning!

Terpander.

Eders, Musernes, Apollons
Tilbeder; Lesbos kalder mig Terpander;
Arion efterlod mig denne Lyra,
Med hvilken Orpheus hentede fra Hades
Eurydice. Mig bød Oraklet vandre
Med den omkring, fra Thracien til Creta,
Hver Havets Øe, saa længe til dermed
Jeg vandt mig een, hvis Trylken overvandt
Dens Tryllemagt.

Dione [med nedslagne Blikke].

Det synds, ædle Sanger,

Umueligt!

Myris.

Ak! umueligt vist!

Alle de Andre

[i det de omstimle Lyren, og betragte den].

Umueligt!

Terpander.

Selv jeg ikke fuldt begriber

Et større Tryllerie. Med den jeg tryg

Omtumles mellem Havets vrede Bølger,

Omvandrer mellem vilde Dyr, og trodser

Hver Rovers Vold. Dog bærer jeg med Angst den;

Thi mister jeg den, før den anden findes,

Er alt mit Held, mit Navn, hver Livets Glæde

For mig for stedse tabt. Saa lød Orakket.

Dione.

O! jeg skal daglig bede til Apollon,

At aldrig du maa miste den!

Terpander.

Jeg vogter

Den, som mit Hierte. Den er al min Rigdom,
Min eene Lyst — mit hele Værd paa Jorden.

[Han spiller, og synger:]

Freden tryller i dens Toner;
Fienders Harme den forsoner;
Bølgen standser — Stormen tier —
Tordnens Brag blier Harmonier,
Bæver blot dens mindste Lyd.

Dione.

Alt for underfulde Fryd!
Den har borttryllet ganske, med dens Klang
Min Angst — [sagte] Og selv min Kummer —
[høit] Ædle Skiald!
Kom, følg mig til min Fader! Snart vi gaae
Hans Ankomst her imøde! Hvor hans Hierte
Vil frydes ved din ædle Daad!
Med sit halve Rige
Han vil lønne dig!

Terpander.

Giengield uden Lige
Er dit Smil for mig!

Dione.

Ædel Helteaand at krone
For min Fader hvilken Fryd!

Terpander.

Men at have frelst Dione
Alt er Løn for hver en Dyd!

Dione [afsides].

Guder! lad min Læbes Lyd
Torde tolke denne Fryd!

Terpander
[i det han overlader Lyren til de beundrende Nymfer.]

Jeg dig ei behøver nu,
Denne Lyst er meer end du!

Begge.

Guder! lad min Læbes Lyd
Evig signe denne Fryd!

Terpander [til Dione].

O! hvor tryller i dit Øie
Glødens Taareblik mit Bryst!

Dione.

Lad min elskte Fader soie
Sin til alle vores Lyst!

Terpander.

Skuer, Guder! fra det Høie
Frelset Ynde, frelset Dyd,
Hvert Olympens Himmelsie
Smile ned til Dagens Fryd!

Begge.

Dione.

Sku, Diana! fra det Høie
Freisen ved hans Lyras Lyd,
Uskylds Dronnings Himmelsie
Smile ned til Lundens Fryd!

[Terpander følger, under Slutningen af denne Sang, Prindsessen og hendes Terner ud af Lunden. Efter at alle ere forsvundne, optræder Scopas med sin Vaabendrager.]

Niende Optrin.

Skopas i krigerisk Rustning, og Pamphilus, begge med Buer og Pilekoggere, komme fra den modsatte Side, uden at have seet de Forrige.

Skopas.

Jeg troede Kongen alt at finde her,
Jeg hørte Sang i Lunden. Her er Stevnet;
Men end er ingen kommen, skiønt jeg seer
Alt tilberedt. Hvi frygter jeg — [til Pamphilus] Du hørte
Dog Sangen og?

Pamphilus.

Af Hyrder og Hyrdinder —
Hvor hører man ei dem trallalle?

Skopas.

Morgnen
Er skiøn! dog var jeg aldrig mindre munter;
Trods mine vundne Laurbær, trods den Ære
Man viser mig, trods alt din Lystighed,
Jeg er, som træt af Livet her paa Øen.

Pamphilus.

Jeg ligesaa.

Skopas.

Jeg veed ei hvad mig fattes;
Jeg ligner ei mig selv — jeg finder alt
Kiedsommeligt.

Pamphilus.

Mig ogsaa?

Skopas.

Dig især!

Pamphilus.

Saa gaaer det vidt! — Da veed jeg derimod
Desværre, hvad der mangler mig —

Skopas.

Lad høre!

Pamphilus.

En Dyrekollert, og en Krukke Chier;
Thi, skiønt Aurora vel har Guld i Mund,
Det mætter ei paa Fastende, desværre!
Til Lykke har jeg her dog et Par Figner.

Skopas.

Du tænker kun paa Spisen og paa Drikken.

Pamphilus.

Jeg tænker just, som I, paa hvad mig fattes.

Skopas.

Og veed du, hvad der fattes mig?

Pamphilus.

Prindsessen.

Skopas.

Ja, Pamphilus! jeg rødmer for mig selv,
Saa ganske finder jeg mig Amors Slave.
Jeg, som paa Jagt, i Kamp og Vaabenbrag,
Var vant, at tæmme vilde Dyr, Centaurer,
Og ubetvungne Helte, zittrer her
For et uvenligt Blik af hendes Øie.

Pamphilus.

I Deres Sted jeg zittred ikke længe;
Jeg giorde Sagen kort.

Skopas.

Jeg ogsaa haaber,
At ende den i Dag. Den Stoltes Fader
Har lovet, at hun her, ved Solens Opgang,
Skal endelig erklære sig. Den Gamle
Seer gierne vor Foreening — og Prindsessen
Er Monsteret for samme Dottre.

Pamphilus.

Herre!
Tag Dem i Agt! Vel sandt, at det er ude
Med Kiærligheden, naar De først er givt;
Og, for saa vidt, undgaaer De sikkert nok

Hvad nu Dem plager; men at sive for Amor
I Hymens Favn, er netop ligefrem
At styrte sig af Skylla i Karybdis.

Skopas.

Du taler dog vel aldrig af Erfaring?

Pamphilus.

Desværre! jo tilvisse! — Tvende Gange
Mig Amor alt har truffen.

Skopas.

Hvor? I Panden?
Thi Hierte har du ei —

Pamphilus.

Hvor jeg blev truffen
Er ligemeget; men — nok sagt — jeg kiender
Det falske Kion, som Skum paa Vand, til Prikke.
Hør kun min Vise! — Den er mere værd
End alle Klut af Orpheus og Amphion. [han synger]

Som Skum er paa Vand,
Er en Liliehand!
Med Rikken og Vinken,
Med Smilen og Pliren,

Med Skotten og Blinken,
Med Halen og Iren,
Hun Hiernen forvrier,
Og Hiertet forquakler;
Og smaa Drillerier,
Og store Spektakler,
Istedet for Glæden, som Amor ham spaaer,
Er alt hvad med Bruden en Beiler dog faaer.

Som Veir, og som Vind
Er og Konernes Sind.
Og Bobler i Bækken,
Og Ugler i Mosen,
Og Katten i Sækken,
Og Slangen bag Rosen,
Og Ryk i Forstanden,
Og Hiertet i Stykker,
Og Takker i Panden,
Og tusind Ulykker,

Istedet for Himlen, som Hymen ham spaaer,
Er alt hvad med Konen dog Manden kun faaer.
Jeg selv har været gift i otte Dage!

Skopas.

Du er en Nar!

Pamphilus.

Vil sige Viis! . . . Men see!
Der kommer Eders Herskerindes knibske
Livnymfe. Jeg vil skiule mig bag Alteret.

[Han skiuler sig, og Skopas bliver staaende ikke langt derfra, lænende sig til et Træe.]

Tiende Optrin.

De Forrige. Myris,

[med Blomster i en Kurv. Til en anden Terne, som hun sender bort ved Indgangen.]

Nu, skynd dig at forsamle hele Skaren
Imellem Egetræerne bag Høien!
Jeg bliver her, at vente deres Komme.

[Hun sætter sig, og synger uden at blive Skopas eller Pamphilus vaer, i det hun ordner Blomsterne.]

En Møe sad i det Grønne,
Og bandt en Krands, og sang.

En Krigér saae den Skionne,
Og standsed brat sin Gang.

Han af sit Purpurbelte
Tog frem et gyldent Skrin:
Kom med til mine Telte!
Den Skat skal være din!

Hun takked for den Ære,
Sprang op, og løb sin Vei —
Og efterlod den Lære:
Man kiøber Hierter ei.

[Pamphilus springer frem bag Alteret, og snapper Krandsen fra hende.]

Ellevte Optrin.

Myrts. De Forrige.

Pamphilus.

Saa kiøber jeg.

Myrts [bestyrtset].

Ak!

Skopas [til Pamphilus].

Pamphilus, lad fare

Utidig Spas! [Til Myris.] Dit Komme vel betyder
At snart Dione her med hendes Fader
Sig lader see. Jeg alt har ventet længe.
Pandion bad i Gaar mig møde her
Ved Jagtgudindens Alter.

Myris.

Begge komme
Til Offring her — og bringe med en Giæst.

Skopas.

En Giæst?

Myris.

Hvis Lyra vi vil kundse.

Skopus.

Lyra?

Myris.

Jeg derfor sprang forud i Hast at samle
Nye Blomster —

Skopas.

Hvilken Giæst?

Myris.

En ædel Sanger
Fra Lesbos.

Skopas.

Hvad? Terpander?

Myris.

Just! I kiender

Ham alt?

Skopas.

Af Rygtet. Er han gammel?

Myris.

Gammel!

I kunde være, troer jeg, let hans Fader —

Beleven, skion, og ædel, som en Halvgud!

Skopas.

En Halvgud? Altsaa heel velkommen?

Myris.

Rigtig!

Skopas.

Man elsker ham vel alt?

Myris.

Han er elskværdig.

Pamphilus [til Skopas]

Hvad sagde jeg vel nys? Jeg kiender Piger!

Myris.

Du?

Skopas.

Elsket er han altsaa her paa Øen?

Myris.

Hvorledes andet? Har han ikke reddet
Prindsessens Liv?

Skopas.

Saa? Reddet hendes Liv?
Var det i Fare?

Myris.

Veed I ei, hvad nylig
Her foregik. Nu vel, saa hør! Prindsessen
Lad her i Lunden, og vi andre dandsed
Omkring vor Høitids Dronning, da — jeg gyser
Endnu af Skræk — en Røvertrop fra Stranden
Sprang frem, og trods vort Jammerskrig, trods Tilbud
Af al vor Eiendom, og trods Diones
Henblegnen, greb os alle — Hærens Formand
Den Yndige. Vi flaktes alt til Snekken,
Da pludselig ved Klangen af en Lyra
Enhver af Røverne, som rørt af Lynet,
Lod Byttet fare, flygted, og forsvandt.
Saa redded os Terpander.

[Pamphilus lister sig omkring i Baggrunden, og leder efter noget]

Skopas.

Ha! mit Sværd
Dem havde sendt til Hades!

Myris.

Er det Under,
At vi bevidne vor Frelser Tak?
Var denne Daad ei værd —

Skopas.

En tapper Daad,
At klimpre paa en Luth!

Myris.

Vær billig, Skopas!
Vær i det mindste meer end uretfærdig!

Skopas.

Jeg elsker; og jeg troer mig ei uværdig
Prindsessens Haand.

Myris.

I er en tapper Kriger,
Hvo nægter det?

Pamphilus

[kommer tilbage med en Madkurv, som Røverne i Flugten havde efterladt bag Træerne, sætter sig og udtager en Krukke Viin]

Og Byttet mig beriger!

Her har jeg min Bekomst i Overflod.

Skopas [uden at høre ham, til Myris]

Hvis Heltedaad har Ret til Kiønnets Hæder,

Og Skiønhed er Belønningen for Mod,

Jeg trodse tor hver Halvgud! Hvo mig træder

I Veien, zittre!

Pamphilus [drikker]

Søde Drueblod!

Trods Amors Magt og Ares vilde Styrke,

Dig, huldе Bacchus! vil jeg evig dyrke.

[Der høres en Marsch]

Myris.

Der kommer hele Stadsen.

Skopas [til Pamphilus]

Intet Muk!

Pamphilus.

Endnu i Hast et lillebitte Kluk!

[Han pakker ind og stiller sin Kurv hen bag et Træe, medens Myris gaaer hen at vinke Hyrdinderne.]

Tolvte Optrin.

Pandion med Følge. Dione med hendes Terner. Terpander. De Forrige.

[Optoget gaaer tre Gange forbi Dianas Alter, ved hvis Fod Kongen nedknæler. Skopas staaer lænet til et Træe.]

Pandion

[gaaer hen imod Skopas og rækker ham sin Haand]

Velkommen Skopas! og tilgiv, hvis længer
I her har ventet, end jeg gierne vilde —
En Hændelse —

Skopas.

Jeg veed den alt.

Pandion

[medens Dione bekrandser Terpanders Lyra]

Jeg haaber,
I har ei længe ventet.

Skopas.

Undertiden
Er Øieblikke lange. Tør jeg spørge,
Herr Konge! hvem er vel den Lykkelige,
Som følger Eder hid — og som Jer Datter
Alt rækker hist en Krands? En Helt dog sikkert,
En fremmed Kriger, hvis Bedrifter . . .

Pandion.

Kriger
Nu vel just ikke. Helt? — ja! hvis man Helt
Vor kalde den, som over Heltedaad.

Skopas
[i det Dione nærmer sig ham med den anden Krands]
Helt uden Sværd! Et sjeldent Syn, ved Ares!

Dione [træder tilbage med Krandsen]
Meer sjeldent, end et Sværd foruden Helt! —

Skopas.
Og selv utroligt, naar man seer det! Navn
Har Helten dog?

Pandion.
Terpander!

Skopas.
Ah! Terpander

Fra Lesbos! — ham med Lyren! En Slags Troldmand,
Som Rygtet gaaer?

Pandion.

Ham selv!

Skopas [gaaer Terpander stolt imøde]

I er altsaa
Den lykkelige Mand, der, som det hedder,
Med Lyren fanger flere Skiennes Hierter,
End Fuglefængren med sin Snare Fugle?

Terpander.

Hvis Arm i Fred just ikke svinger Sværdet,
For unge Møer at kysse; men i Nødsfald
Vel skiærmer fleer, end mangen anden skrømmer.

Skopas [haanligen]

Hvis egentlige Styrke dog bestaaer
(Saa siger man) i Sang om fremmed Styrke!

Pandion.

Hvortil, I Mænd! den Strid om Sværd blandt Venner!
Vi ere her dog Venner, og I Begge
Mig kiære, meer end kiære Giæster! Tvedragt
Bør flygte langt fra denne Kreds!

Skopas.

Pandion!

Jeg fandt mig heller midt i Kampens Torden,
Omlynt af tusind Spyd.

Pandion.

Men hvad er Aarsag
Til denne pludselige Harm?

Skopas.

Omsonst
Jeg dølger, hvad der ulmer i min Barm,
Jeg kiender ei Forstillelse. Pandion!
Jeg elsked Eders Datter, og jeg vented
Idag mit Ønske kronet med et Tilsagn,
Hvorved en Fremmed syntes overflødig.
Jeg finder en Medbeiler nu; og Stevnet
For Kierlighed er blevet dennes Mode —
See der min Harm.

Terpander.

Tillad og mig et Udbrud
Af hvad der luer i mit harmfrie Bryst!
Jeg første Gang i Dag har seet Prindsessen —
Jeg havde giemt den i mit Hierte, længe
Maaskee, den Piil, som saared mig, hvis, Skopas!
Din Ytring ei mig aftvang en Erklæring.

Jeg elsker — uden Fordring — uden Haab —
Men uden Zittren og for anden Vrede
End for Dione's.

Skopas [med Haanden paa sit Sværd]

Ha! du trodser! — Men —
Du, til dit Held, er ubevæbnet! — Vel,
Prindsesse — Valget kan jo gjøres strax —
Vælg! — o den skjønne Ligning! — jeg bør zittre!
Vælg imellem Sværdet og — den kjælne Lyre!

Dione.

Min Fader! o tilgiv, jeg gaaer tilbage,
Da din Nærværelse, da selv Gudindens
Mig ikke sikrer for en stolt og haanlig
Tiltale, hidtil fremmed for mit Øre!
Min Fader, lad os gaae!

Pandion.

Velan, min Datter!
Jeg deler din Fortørnelse. Dit Liv
Er mere værd mig end mit tabte Rige!

Skopas

[med Studsen, ilende hen til Kongen og Prindsessen].

Tilgiver! o tilgiver, at jeg glemte

Mig selv og alt i haabløst Raserie!
Mit Ord er voldsomt som min Arm; men Hiertet
Er fuldt af Kierlighed! O bliv, Prindsesse!

Pandion.

Velan! vi troe dig. Men du har fornærmet
En ædel Mand, en Giæst, en hellig Fremmed,
Hvis Daad du vidste dog!

Skopas [til Terpander]

Tilgiv, Terpander!
Jeg skylder dig Erstatning! Jeg erkiender
Med Rødme min Fornærmelse!

Terpander.

O! du elsker
Dione! Vær min Ven! som den, der deler
Min ene fulde Følelse! Mit Hierte
Har ikke længer Rum til nogen anden.

[De omfavne hinanden, i det Dione krandser Skopas]

Pandion.

Saa hører, Venner, da mit Venskabs Bud:
Jeg skatter hver af Eder lige værdig
Min Datters Haand. Hvo nu af begge, før
Et Aar er rundet, fuldelignt beviser

Sin Kierlighed, og bringer ved sin Daad
Den Elskede det største Prøvens Offer,
Han tage, fra det Øieblik, den anden
Sig overvunden tilstaaer, hendes Haand!
Hvis nafgiort, naar Prøvens Tid er omme,
Fortrinet skulde findes, Vægten lige,
Som muligviis kan hænde, vælge hun,
Og hendes Valg er da min faste Villie!

Skopas.

Jeg indgaaer den Betingelse med Lid
Til Guden, jeg i Livet mandig dyrker.

Terpander.

Og jeg med Frygt; thi hvad er al min Id,
Hvis Himlen kun den Tillidsfulde styrker?

Dione.

Med Hiertet bundet, og med Hiertet frit,
Trods Haab og Frygt, min Faders Bud er mit!

Pandion.

Saa værer da fra nu, paa Tro og Love,
To broderlige Giæster paa min Øe,
Med Lov til alt, hvad kan bestaae med Ære,
Paa Land og Vand, i Fred og Krig, at prøve,

For, som Jer tykkes best, at naae jert Maal!

Pandion.

Ven da favne Ven,
Naar hun een af begge
Krandsen rækker hen!

Skopas.

Ven omfavne Ven,
Naar hun een af begge
Kiærlig rækker den.

Terpander.

Ven omfavner Ven,
Naar hun een af begge
Haanden rækker hen.

Pamphilus. [til Myris]

Strax kun ræk mig den,
Eet er dog vi begge
For en Dag gaaer hen.

Myris.

Rækker han mig den,

Skilles ad vi begge
For en Dag gaaer hen.

Dione [vender sig til Dianas Alter]

Hør mit Løfte her, Gudinde!
Med den Krands, jeg fletted dig,
Haand og Hierte den skal vinde,
Som den værdigst viser sig!

Skopas.

Du, som Arm og Hierte styrker,
Svig i denne Kamp mig ei!

Terpander.

Du, som selv min Elskte dyrker,
Led min Frygt paa Haabets Vei!

Pamphilus.

Bacchus, som mig altid styrker,
Nu forlade du mig ei!

Myris.

Hvordan han sin Elskte dyrker,
Faaer han dog omsider Nei!

Alle.

Hør, Diana! hør vor Bøn!
Hør den, hellige Gudinde!
Styrk den Helt, vi værdigst finde!
Lad hans Dyd i Prøven vinde!
Smil til Ærens beste Søn!

Dands.

Ende paa første Optog.

Mellemspil.

Et brat opstigende Uveir med Storm og Torden, der efterhaanden lægger sig, udtrykkes af Orchestret mellem Akterne.

Dækket gaaer op igien i det Uveiret endes.

Andet Optog.

Første Optrin.

Skuepladsen forestiller en anden Plads paa Øen. Skopas og Pamphilus komme fra Jagten, drivvaade, indhyllede i Kapper.

Pamphilus [kastende sin Kappe]

Det er et Veir!

Skopas.

Nu er det jo forbi!

Pamphilus.

Jeg føler det bestandig —

Skopas.

Kun en Byge!

Pamphilus

[efter at have kastet sin vaade Kappe, afhjelpende Skopas sin]

En Byge! Jeg er ganske blind endnu
Af Lyn og Hagl, og døv af Tordnens Skrald.
Jeg troer, at Stormen har med Rod oprykket

Ei Træer blot, men Øen selv, og flængt
Den hen et andetsteds; thi her jeg kiender
Mig ikke mere selv igien.

Skopas.

Gid daglig
Vi havde sligt et Veir! det var dog noget
En Krieger værdigt! Intet hader jeg
Som dette kiælne, bløde Hyrdeliv
I evig Ro. Den Smule Fuglejagt
Er ingenting. Jeg holder ei det ud —
Nei! jeg forgaaer af Kiedsomhed tilsidst —
Mig Timerne blir Aar, Minuter Dage —
Ved slig Uvirksomhed!

Pamphilus [for sig]
O Himmel! end er ei
Den første Dag tilende — dog er alt
Taalmodigheden ude! [høit] Ja! fordømt,
At denne Lyretrold os kom i Veien —

Skopas.

Hvad Lyretrold? Tal med Ærbødighed
Om min Medbeiler, om en ædel Yngling,
Min Elskovs Fiende; men min første Ven.

Pamphilus.

Dog, naar jeg ret betænker alt, var . . . Nok sagt.

Skopas.

Hvad vil du sige med dit Nok sagt? Veed du
Et Middel?

Pamphilus.

Noget veed jeg i det mindste —
Var jeg i Eders Sted —

Skopas.

Hvad saa? lad høre!

Pamphilus.

Jeg tog Prindsessen paa en anden Fod —
Som Fruentimmerne bør tages — Herre!
I tage Sagen bagvendt fat!

Skopas.

Hvordan?
Hvad skal jeg giøre?

Pamphilus.

Vinde Prisen først!

Skopas.

Men sig, hvorledes?

Pamphilus.

Jer jo Kongen selv
Har sagt det: I maae hende klart beviſe,
Saa klart, som to og tre gior fem, I elſker —
O elſker ſtærkere — med Hud, og Haar,
Og Siæl, og Sind og Sands — end ſelv Rivalen.

Skopas.

Men paa hvad Maade ſkal jeg giore klart,
Hvad dog er hidtil tvivlſomt?

Pamphilus.

Paa hvad Maade?
Paa beſte Maade — paa den Maade, Piger
Vil elſkes paa: paa Kiærlighedens Maade!
I hende følge maae, ſom hendes Skygge —
Maa ſmigre hende — more hende — ſmukt
For hende ſnakke — ſukke — ſynge — lee —
Og græde, til hun græder med — kort ſagt:
For hende leve, ja vel ogſaa døe,
Naar det til Stykket kommer — Dog det ſidſte
Gemeenlig ſpares . . .

Skopas.

Er du fra Forſtanden?

Du troer, at jeg tilbringe kan min Tid
Med Kurren, som en Due — med at flagre
Som Sommerfuglen — pludre som en Skade —
Og klukke som en Nattergal? Desuden —
Du tager mægtig feil, ifald du tænker,
Prindsessen seer paa sligt; hun vilde sikkert
Foragte mig, nedlod jeg mig til saadant;
Og hendes Fader, selv en gammel Helt,
Der agter mandig Daad, vist aldrig skiænkte
Sin Datter til en kiæleu Lediggiænger.
Nei! jeg er fuldt bestemt; min Plan er færdig.
Paa Lemnos Krigen nys igien er udbrudt —
Jeg iler hen, og slaaer Pandions Fiender,
Og kommer med min Laurbærkrands tilbage,
Nedlæggende den for Dionés Fødder
Med hendes Faders Krone. Strax i Morgen
Jeg gaaer herfra!

Pamphilus.

Mens Græsset groer — dog — nok sagt!
Mens Krandsen vindes, tabes Bruden. Herre!
I Kronen faaer maaskee, og han — Prindsessen.
I vil gaae bort, og lade her Rivalen

Frit Raaderum? — O! hvis min Hiertens Mening
Jeg torde sige?

Skopas.

Tal!

Pamphilus.

Det torde gaae Dem
Som det i Visen gik Mamut! Det gik
Mig selv engang omtrent saaledes — Hør kun:

[Skopas sætter sig paa en Stub, lænende sig paa sit Sværd.]

Pamphilus.

Skion Cloris elskede Mamut;
I Krig han maatte rende —
Au! hvor hun græd, den stakkels Glut!
Dog fik den Graad snart Ende.
Nei, nei! o! nei!
Jeg vovede det ei,
Langt fra min Pige at rende.

At han kom Bruden lidt af Sind,
Jeg lade vil passere —

Men, at en Clap nu ſtrax ſlap ind,
Det var dog alt lidt mere!
Nei, nei! o! nei!
For farlig er den Rei,
Langt fra ſin Mø at ſpadſere.

Gud Eros hurtig ſaae ſit Rap;
De dandſed med hinanden —
Brud var ſkion Chloris, Brudgom Clap;
Den Skaal blev fyldt til Randen.
Nei, nei! o! nei!
To Kiæreſter bør ei
Gaae alt for langt fra hinanden.

Mamut nu kom fra Krigen hiem
Med al ſin giorte Lykke —
Ak! med et Øie — ſkudt paa Klem,
Og med en Fod — paa Krykke.
Nei, nei! o! nei!
Den Reiſen duer ei!
Her hiemme beſt man giør Lykke.

Hvad ſynes Jer om denne Skiebne, Herre?

Skopas [som imidlertid har sat i Tanker]

Du troer, jeg hører paa dit Væv? Jo meer jeg
Alt overveier, og jo meer jeg . . . Rigtig —
Ja! — det vil lykkes! . . . Ja, det er besluttet!
Jeg gaaer til Lesbos — understøtter Folket
I Mytilene — styrter der Tyrannen —
Og iler hid! Dione! ja! din Skiæbne
Jeg vil forvandle! Mytilenes Krone
Gienvinder jeg din Fader, for at sætte
Den paa dit Hoved! Ja! min Plan er færdig!

[Han reiser sig]

Til Slag! til Slag! til Kampens Fryd!
Mig vinker Sværd, og Skjold, og Spyd!
Jeg snart paa Seirens Vinger
Til Ærens Top mig svinger!
Henkaldt af Krigens Tordenbud,
Opflammed selv af Elskovs Gud,
Jeg styrter frem paa vinget Fod,
Med blodigt Staal,
Igiennem Fiendens Skarer mod
Mit Maal!

[Han drager Sværdet]

Pamphilus.

Men kiære, bedste Herre! men betænk dog —

Skopas.

Tie! jeg er kied af dine Men; desuden
Der stikker intet uden Feighed under —
Jeg kiender dig. Bring strax mit Toi i Orden!
Jeg gaaer, det første, beste Skib at hyre,
Og, bliver Vinden, som den er, i Morgen
Vi seile! Gior din Pligt, og lyd mit Bud!

[Han gaaer]

Andet Optrin.

Pamphilus [alleene]

Og — Skam, der gior! Jeg ydmygst mig betakker!
Nei, nei! Helt Skopas, jeg er ingen Nar!
Jo! skiønt! at seile hen og søge Laurbær,
Og finde Døden paa en fremmed Kyst! —
Og til! hvad Ende? Blot for at gaae glip,
Han af Prindsessen, og jeg selv af Myris,
Jeg spidset har min Nøse paa ved denne
Formælingshoitid! Nei! jeg lover mig
Den gyldne Fred; den leve! Reis I bort,

Herr Skopas! slaaer, og lad Jer slaae ihiel
Saa meget Jer behager; jeg vil blive
Paa Øen her. — Min Plan er ogsaa færdig;
Og min Beslutning er urokkelig!

Jeg mig skulde lade skyde
Næsen ind, og Øret ud?
See mit friske Blod at flyde?
See mig slagtet som en Stud?
Slaaes, I Helte! slaaes i Fred!
Jeg vil ikke være med!

[Han sætter sig, og tager sit Bytte frem af Kappen]

Meget godt er end tilbage,
Som jeg, for jeg doer, vil smage
Her, hvor jeg er frie for Skud.
Bort fra mig hver blodig Fane!
Jeg er Helt paa Fredens Bane!
Jeg vil holde Livet ud!

Jeg nu maa skiule mig! Det kunde falde
Ham ind, at tvinge mig med Magt — jeg finder
Blandt disse Klipper vel et Hul.

[I det han vil gaae bort, standses han af et Par fremstyrtende Herolder.]

Tredie Optrin.

Pamphilus. To Herolder.

Første Herold [aandeløs]

Hvor er din Herre?

Pamphilus.

Veed jeg det? Ombord —

Paa Havets Bund — i Krig —

Anden Herold.

Hvad sladdrer du?

Her er ei Tid til Spas! Hvor er din Herre?

Prindsessen savnes.

Pamphilus.

Er hun ogsaa flyiten?

Saa har han taget hende med!

Første Herold.

Flux viis os

Hvorhen han flygted! For os did! hvis ikke

Skal Pilen sidde dig i Brystet!

Pamphilus.

Himmel!

Hvad er paa Færde? Jeg har ingen Skyld
I denne Flugt!

Første Herold.

Afsted! viis Veien os!

Pamphilus.

Did henad gik han, for et Skib at hyre;
Men hvor, jeg ikke veed. [Alle bort]

Fierde Optrin.

Skuepladsen forandres til en aaben Porticus, eller Hal foran det kongelige Pallads.

[Pandion træder frem imellem Fruentimmerne, som rundt om i Bevægelse udtrykke Sorg og Fortvivlelse. Herolder og Bevæbnede staae omkring ham. Myris.]

Pandion [til Vagten og Herolderne]

Nu spreder Eder, hver med Lynets Fart,
Til Øens Landingspladse! Rundt opbyder
Hver rørig Mand at væbne sig, og møde
Paa Vesterpynten! Hyrder og Hyrdinder
Lad giennemstreife Skovene! Til Skopas,
Som Flaaden føre skal, er skikket Bud!
Gaaer! Flyver! — Myris! bliv! —

[Alle forsvinde, undtagen Kongen, Myris og en Vagt]

Femte Optrin.

Pandion. Myris. Siden en Herold.

Pandion.

Udforlig nu
Fortæl det Nødselfulde! Skrækken ei
Mig fatte lod din stønnende Veretning.

Myris.

Prindsessens lille Sluppe laae bekrandst
Til den i Bugten foreslagne Lystfart
For Festmaaltidet. Ene med mig, sieg hun
I Sluppen, for at roe, (som tidt hun pleied)
Hen til Terrassen selv. Klart, som et Speil
Var Vandets Flade, Luften holdt sin Aande;
Men pludselig blev hele Himlen mørk,
Og, nær ved Trappen alt, hvorhen jeg ilte,
For at modtage hende, drev et Vindstød,
I det hun Aaren tabte, Sluppen hen
Om Pynten. Dog, hun loe, da Frygt jeg yttred;
Men nok et Vindstød kom, og, mens jeg skreeg
Forgieves, gleed alt længer bort og længer,
Et Steenkast fra Terrassen, Sluppen ud
Paa Dybet. — Skrig i Skrig, fortvivlet, løb

Jeg nu, for Hielp at kalde, hen og hid,
Og andre Terner kom; men en Orkan
Sig reiste brat, og Havet bruste vildt.
Jeg halv forgik af Mødsel — da Terpander,
Med Lyren i sin Arm, kom til, og hørte,
Prindsessen sad i Sluppen, som derude
Var alt et Rov for Dybets Oprør. "Jler,
Og beder til Diana," raabte han,
Og styrted sig i Stormen ned fra Pynten
I Døningen. Vi saae ham svømme længe,
Den gyldne Lyra hævet over Bølgen,
Til nær ved Sluppen han os kom af Syne.
Vi andre, mellem Hagl og Lyn og Brag,
Adspredtes til et Anskrig paa Palladset.

Pandion.

Kom Skopas ikke did?

Myris.

Han var paa Jagt,
Alt gaaet ud, en Time før. Man søgte
Ham dybt i Skoven.

Pandion.

Ulykkalige!

Hvor kunde du? — Dog, det er Himlen selv,
Som Kongen alt har knuust, og nu vil knuse
Den alt for lykkelige Fader! Jil
Til Lunden, med et Offer til Gudinden,
Jeg selv begiver mig ombord.

[Et Bud kommer.]

Herolden.

Triremen
Alt ligger færdig, Konge.

Pandion.

Hør mig, Zeus!

[han gaaer med Herolden]

Siette Optrin.

[Skuepladsen forandres til et øde Sted, omringet af Klipper. Dione ligger afmægtig paa et Fieldstykke, ved Siden af et slukt Baal, hvoraf blot de halvudbrændte Knuder og Kullene sees. Ved hendes Side staaer Terpander med sin Lyra, veemodig henbøiet over hendes Leie]

Terpander.

Forgiæves hør jeg altsaa frelset her
Dit dyre Liv alt anden Gang — forgiæves
Udvristet dig af Dødens lukte Strube,

Henbaaret dig i seiersalig Arm
Igiennem Dybets Rædsler — for paa Land,
Af Mangel paa en venlig lille Gnist
At see dig døe! Dig kunde redde nu
De kiælne, spæde Lemmode Opvarmen
Ved Hielp af en veldædig, sagte Kulild.
Dog, Havets Bund er ei meer fugtig kold
End Luften, som paa disse nøgne Stene
Nedtrykker sine vaade, brede Vinger!
Rundt om er intet Blad, er ingen Qvist,
Er intet Brændbart, intet Tørt til Gnidning;
Og, voved og min Ømhed, dig at kryste
Til denne Barm, — at slynge mig omkring dig
Som Epheuranken om sin Brud — som Amor
Om Psyche — selv min Favn er vaad og kold,
Trods Kierlighedens Gløden i mit Hierte! —
Og dog er her til Redning alt forhaanden,
For tusinddoppelt kun at martre mig —
Ved overflødig end, og nok af Kul,
Hvis blot en Flammes Pusten op var muelig.

[Han tager hendes Haand]

End spiller Liv. O Haab! o Qval! — O Himmel!

Nedsend en Straale! Lad et Lyn, o Zeus!
Slaae ned i dette slukte Baal; dets Knittren
Nedslaae mig usle, hvis kun Slaget tænder
En Altarflamme til min Elskтes Redning!

[Han knæler ned ved hendes Side]

Du, som mig huld betroede Himlens Sang,
Oplad min Elskтes Øie! væk den Hulde!
O! lad mit Hiertes Ild i Lyrens Klang
Igiennemtrænge Dødens Slummerkulde!

[Han tager Lyren og spiller]

Vaagn, du Himlens vinkte Mø!
Før fra Jorden du dig hæver,
Før til Guders Chor du svæver,
See for dig din Elsker dø!
Sku ham ved din Side segne —
Sukke — zittre — bæve — blegne!
Hør i Harpens Trylleklang
Din Terpanders sidste Sang!

Dione

[uden at slaae Øinene op, med bævende Stemme]

Terpander! min Terpander! er du med?

O, saligt! — hvilken Vellyst! — og min Fader
Er ogsaa med! O! det er meer end Drøm!
Elysium er rundt omkring mig! — Døden
Var i din Arm mig sød; og nu er Livet
En evig Himmel! —

Terpander [knælende]

Elskede! du zittrer!

Dione.

Af Salighed! — men alt er rundt om mørkt!
Hvi slukkes vore Brudefakler? — Tænd,
O tænd dem — tænd dem snart igien! — O Svimmel!

Terpander.

Du seer mig ei?

Dione.

Jeg hører dig — og, o!
Jeg føler Krandsen slynget om os to —
Men skynd dig, og tænd Lys i Himles Himmel!

Terpander.

O Lyst! o Qval! — O! hvilket Dødens Gys!

[Han favner hende]

Hvad fattes vel min Brud i Glædens Arme?

Dione.

Mig fattes intet — uden Glædens Lys —
Jeg savner intet, uden Livets Varme —
Lys! Lys! o Elskte! blot et Glimt af Lys!

Terpander.

O, vilde sig en venlig Gud forbarme!
Hun føler nærme sig den Dødens Arm,
Som, strakt mod hende, griber alt min Barm.

Dione (hensegnende paa ny)

O Skræk! nu blev det atter dødligt stille —
Det kolde Mørke vil mig fra dig skille!
Ton, elskte Ven!
O, ton igien!

Terpander.

O Vee mig! Hun opgiver her sin Aand,
Og Harpen synker af min Haand!

Svøbt i Smerte
Stig forunden Lyrens Klang,
Fra mit Hierte
Stig, og dø, min Svanesang!

Dione.

Kielne Stemme! søde Toner! —
O men Nattens Mulm fornyes!

Terpander.

Hører mig, Uranioner!
Læben zittrer — Hiertet bæver —

Dione.

Kiælne Lyd! o søde Toner!
Salighed mig rundt omsvæver —
O! men Lys!

Terpander.

Hører mig, Uranioner!
Hiertet brister — Kraften viger —

Dione.

O! jeg loftes op af Toner,
Kierlighedens Arm mig hæver —
O! men Lys!

Terpander.

Hører mig, Uranioner!

Livet synker — Sukket stiger —

Dø, min Sang! —

Dione.

Hvilken Fryd i Nattens Svimmel!

Terpander.

Hvilket Mulm i Glædens Himmel!

Dione.

Lys! o Lys!

Terpander.

O dø, min Sang!

(Dione synker tilbage i Afmagt; han lader Lyren ligge for hendes Fod, og springer op)

Terpander.

Hun dør! Fortvivlelse. Hun dør! En Ild,
En Gnist, o Himmel! blot en Gnist, I Guder,
En Gnist kan redde hende! blot en Gnist,
En jordisk Gnist, opfangen i en Trevl —
I disse slukte Brandes vaade Kul —
I denne Harpes Splinter! — Splinter! Ha!

(han tager hurtig Lyren op)

Tak, høie Phøbus, Tak! — du sendte mig

Den lyse Tanke! — Vel! Modtag mit Offer
Med Hulb, du Ildens Gud! Tilgiv mig, Orpheus!
Du veedst, jeg offrede mig heller selv,
Sprang Ild af mit nedbrudte Leer! — Dog saa —

(Et stærkt Tordenslag høres i det han sønderbryder Lyren)

Jeg sønderbryder, trods Oraklets Truſel,
Mit Livs Klenodie, din Gave! — Nu —

(Han gnider et Par Stykker af den sønderbrudte Lyre mod hinanden)

Spring ud, min Elſktes Liv af Harpens Død!

(Stykkerne ryge)

Hil! hil! Vær mig velkommen nu, Vulkan!
Nu viis dig i din Guddoms Magt!

(Han lægger varlig de rygende Stykker ned i den sønderbrudte Lyre paa de samlede Kul og det rundt om hyppede Ved; og puſter derpaa til Luen udbryder)

O! Held!

(I det Lyren brænder, og Baalet antændes, lade ſig i Luften mellem Klipperne himmelſke Toner høre.)

Dione! vaagn, min Elſkte! vaagn!

(Dione opvaagnende ved Siden af det varmende Baal)

O Sang!

O Himles Himmel i din Harpes Klang!

Terpander.

Min Harpe toner i Apollons Hænder!

Dione.

O Liv! o Lys!

Terpander.

Jeg Brudefaklen tænder:

Mit brustne Hiertes Offerflamme brænder,

Nu i din Himmel ikke længer gys!

Dione.

Jeg intet mere savner,

Min Fakkel nærmer sig;

En salig Hymen favner

Med Lysets Vinger mig!

(Hun reiser sig og læner sig til hans Arm)

Terpander.

Glad jeg dig Livet bringer

Med Tabet af min Lyst.

Dione.

Hvor himmelsk giennemklinger

Dit Hiertes Klang mit Bryst.

Terpander.

O! foler du dets Varme?
Opliver dig dets Glod?

Dione.

I min Terpanders Arme
Var Doden selv mig sød!

Terpander.

Du foler meer ei Smerte?
Dig tynger intet Savn?

Dione.

Jeg foler kun dit Hierte!
Jeg lever i din Favn.

Terpander.

Jeg intet mere savner
I Himmelen med dig.

Dione.

En salig Hymen favner
Med Lysets Vinger mig!

Begge.

Jeg intet mere savner,
Nu jeg har frelset dig —

Hvis Orkus og mig favner,
Min Fryd er Guders lig.

(Klangen i Luften afbrydes; der høres langt borte en Lyd af Horn og vilde rædsomme Toner)

Terpander.

Men, Elskte, vi maae flye fra dette Sted;
Jeg hører nærme sig en fiendtlig Skare.
Følg mig, jeg veed imellem disse Klipper
Et sikkert Skiul.

Dione.

Hvor ere vi, min Brudgom?

Terpander.

I høie Guders Vold, som os beskytter,
Frygt ikke! følg mig, Hulde!

Dione.

Hvilken Larm!
I Guder! hvilke frygtelige Hvin!

Terpander.

Jeg bringer dig din Fader i min Arm.

(Han tager hende i sin Arm)

Dione.

O, skynd dig, Elskte! Jeg er evig din!

(De flygte ind imellem Klipperne)

Syvende Optrin.

Drako

(i Spidsen af Søeroverne styrter ind paa Skuepladsen; de omringe Baalet)

Hist det klang! hist det klang!
Hist var Rog!
Dover, dover med jer Sang
Troldens Spog!

Alle.

Her det klang! her det sang —
Her er Ild!
Dod vor Sang Lyrens Klang
Høi og vild!

Drako.

Ingen Skræk!

En Rover. En anden. En tredie.

Giækkeri! Alt er væk! Alt forbi!

Alle.

Lutter Dunst, Troldoms Kunst,
Ild, og Rog!

Her forvildt,
Er kun spildt
Vort Besøg!

Drako.

Har Tordenstraalen tændt da dette Baal,
Som vi forlode slukt i Nat?

En Rover.

Det var
Det stærke Skrald, vi nylig hørte. Her det
Slog ned.

En anden Rover.

Tak, Zeus, du traf i Reden først,
Da bort var floiet Ørnen og dens Unger!

Drako.

Det sang kun for jert Øre, Kamerater,
Den Lyreklang var en Indbildning kun!
Men slukker hurtig Baalets Flamme her,
Tilintetgiører alle Spor af Ild,
At ikke, seet fra Havet, den forraader
Vort Landingssted. Vi stevne hid igien
I Nat.

(De slukke Baalet, og giøre Pladsen lige med Jorden.)

Og nu, til Skyros flux ombord, til Fisken
I rorte Vande! nu, da hele Vagten
Er borte der paa Slottet. Bag Terrassen
Vi lande. Kongen er med alt sit Mandskab,
I Spidsen Skopas, draget ud med Flaaden
Fra Lemnos. Lykkes Farten os, useet
Her bag omkring den vestre Pynt, saa lure
Vi der i Baghold indtil Nattens Mørke
Betrygger os Udførelsen af Resten!
Kun Lyren frygter jeg, og Heltens Sværd —
Hin døve vi med Sang — og denne søger
Os andensteds. — Hvis og den Gamle kommer
Med Vagt tilbage, let med dem vor Styrke
Blier færdig! Kammerater, altsaa flux
Ombord! Hvo vover intet, intet vinder!

Roverne.

Lutter Dunst, Troldomskunst,
Ilden, Rogen!
Her forbildt, var kun spildt
Al vor Søgen.

Ottende Optrin.

(Skuepladsen forandres til Kongens Hal paa Skyros; man seer blot Fruentimmer, som uroligen ile hen og hid i den aabne Porticus. — Myris seer fra en Forhøining ud i Havet)

Myris.

O Himmel! tor jeg troe mit Øie? Snekken!
Jeg siner Snekken — Kongens Snekke kommer
Tilbage. Flaget er ei længer sort —
Et Glædesflag er heist!

Andre Slavinder.

Glædesflag?

Pamphilus (kommer ind)

Hvad er paa Færde her? Er fra Forstanden
Den hele Verden da, saa nær som jeg?
Hvorhen jeg kommer, seer jeg lutter Høner,
Og ingen Hane galer meer! I Kurven
Er jeg den eneste! Jeg hører, Kongen
Og Vagten er med hele Folket rendt
Fra Øen bort i Kamp bag efter Skopas.

Myris (sluds ende ved at see ham)

Er ikke med din Herre du i Slaget?

Pamphilus.

Nei, tvertimod! han bød mig blive her,
At holde Styr paa Landet, og regiere
Til han og Kongen kom igien. Jeg maa
Nu sørge her for de forladte Qvinder,
Og trøste dem i deres Ensomhed —
Erstatte deres Mænds og Brødres Savn
Saa got, jeg kan — og hvis af Øens Mandskab
Slet ingen kommer meer tilbage (som
Er ikke mueligt blot, men høist sandsynligt,)
Maa jeg naturlig tage smukt paa mig
Omsorgen for, at Øen ei gaaer under.
Jeg nu maa føre Scepteret, som Kongen
Har efterladt, og forebygge ved min Manddom
En qvindelig Revolution.

Myris.

Du Nar!
Spring heller op, for dog at giøre noget,
Paa Tag-Altanen, for at see om Flaaden,
Din Herre fører an, er alt i Soen.
Jeg Kongen komme seer.

Pamphilus.

Hvad? kommer Kongen
Alt nu tilbage? Saa nedlægger jeg
Regieringen igien naturligvis.
Den varede kun meget kort, desværre!
Velan! jeg vil gaae op, og staae paa Udkik.

(han gaaer)

Niende Optrin.

Myris (som bestandig seer ud)

O Guder! Alt jeg skimter noget Hvidt
I Snekken! Det er hende! hende! hende!

(til de andre Slavinder)

O skynder Eder! bringer alt i Orden,
Nu lande de! Hvi tør jeg ei forlade
Palladset, for at flyve dem imøde!
Dog, o modtag min glade Tak, Diana!
Du hørte mine Suk! o hør min Fryd!

Uskylds høie Skytsgudinde,
Dig skal Glæden Krandse binde
Daglig her i Lundens Favn!

Rundt i Field, i Dal, i Skove
Rings paa Mark og Strand og Vove,
Skyros Nymphechor skal love
Høit dit Navn.
O Gudinde!
Du, som bragte min Fyrstinde
Frelst igien paa gyldne Stavn!
Evig, evig skal jeg love
Fro dit Navn!

(hun seer ud igien)

O Fryd! jeg seer Terpander med dem komme
Fulgt af en Jubelskare! Store Guder!
Hvad ligner min Henrykkelse!

Pamphilus (kommer flyrtende ned)

Min Herre
Har mødt en landet Flaade! Tæt herved
Staaer Slaget. Kampen raser. Øverst oppe
Man skuer alt bag Skoven; men jeg iler
Derop igien, og bringer Eder Budskab
Saasnart jeg seer, hvorhen sig Seiren vender!

(han iler bort igien)

Tiende Optrin.

(Under langt borte lydende Sange træder Kongen, med Terpander og Dione Haand i Haand ind i Hallen, fulgte af Hyrder og Hyrdinder, som stille sig paa begge Sider)

Pandion (visende Terpander)

Ja hilser ham, som hendes Frelser! Ham
Hun skylder Livet. — Giennem Havets Bruseu
Han af den stormomslagne Skuppe bar
Til Stranden hende, svømmende. Men der
I Dødens kolde Favn hun var forsmægtet,
Opgivende sin Aand, hvis ei hans Heimod,
Til hendes sidste Redning, havde bragt
Vulkan et Offer uden Mage; Lyren —
Den af Arion skiænkte, fordum Orpheus
Af selv Apollon givne Trylleskat —
Han sønderbrød, udlokkende dens Ild
Til brat Opflammen af et slukket Baal.
Ved dets vidunderfulde Varme Livet
Kom i mit elskte Barn tilbage — Begge
Jeg Arm i Arm fandt flygtende blandt Klipper,
Og tog dem paa min Snekke. Takker nu

Ham og de høie Guder! og nedbeder
Til Seier over Fienden, som vi hist
Saae nærmet Landet, deres sidste Bistand!

Myris.

O Heltes Helt! — o elskede Prindsesse!

Dione.

Min gode Myris! — O min elskte Fader!
Hvor er din Datter lykkelig!

Pandion (til Terpander)

Min Søn!

Terpander.

Min Konge!

Pandion.

Kald mig Fader!

Terpander.

Nei, min Konge!
Jeg ofrede mit Held ei halvt, men heelt,
Da jeg tilintetgiorte, hvad Terpander
Paa Jorden gav et Værd. Jeg træder nu
Bestedden, i mit Intet svobt — men glad,
Da jeg har frelset meer end mig — tilbage.
Terpander uden Lyre vel fortiener

Dione's Smil; men ei Prindsessens Haand,
Oraklets Hevn forfølger mig; min Rolle
Har jeg i Livet udspilt. — Glem ei Fjenden,
Glem ei din Pagt, og Ærens Krav, min Konge!
Hvad min Medbeiler vinde vil, den Ædle,
Som nu allene skiærme kan din Throne,
Det veed jeg ei: men jeg har tabt min Ret!

(til Prindsessen)

Vi samles i Elysium, Dione!

(han træder tilbage)

Pandion.

O alt for ædle Helt!

Dione (til Myris)

O! hold mig Myris!
Jeg døer; men jeg beundrer — og min Siel
Tilbeder Heltens Dyd.

Pandion

(tager sit Diadem af Hovedet og stirrer derpaa)

O! Skiæbnens Vold!
Hvi kan jeg med en Stav ei Zeptret bytte,
Dig med en Krands, Palladset med en Hytte!

Her staaer jeg — uden Magt — i Fjendens Vold!
Ja, du har Ret, mit Hjertes stolte Søn,
Min Afmagt ei formaaer dit Hoimods Lou.
Hvad kan min Datters Suk, hvad kan min Alder?
Hvad evne vi, om Skopas os undfalder?

(En Herold kommer)

Herolden.

Den hele Hær er slagen!

En anden (strax efter ham)

Seier! Seier!
Vort Mandskab Fjendens Magt har overvundet!

Pamphilus (kommer løbende)

Triumf! min Herre kommer i Triumf
Tilbage! (han iler ud)

Alle.

Diana!

Terpander.

Styrk mig, høie Dyd! jeg iler
At krandse Helten! Lev, o lev, min Brud,
Vi samles i Elysium!

(Han styrter ud. Dione synker i Myris Arme)

Sidste Optrin.

(Kongen staaer en Tidlang ubevægelig, overvældet af Skræk og Glæde. — Dione skiulende sit Ansigt i Myris Barm. — Vagten og Herolderne tause paa begge Sider. Man hører en Triumph-Marsch udenfra nærmende sig meer og meer)

Pandion.

(betragter sin Datter og oprækker sine Arme mod Himlen)

O Zeus

Kronion! kunus med Seiers-Kronen ei

Mit Faderbryst! Fuldend det Held du skiænker!

(Under Marschen indbæres af de tilbagekommende Krigere, Trophæer, som opstilles ved Hallens Pillere. Hæren gaaer tre Gange hilsende Kongen og Prindsessen forbi. Ved Enden af Marschen indtræder Skopas med Terpander ved sin Side, Pamphilus bag ved begge. Hyrder og Hyrdinder slutte Triumphskaren)

Skopas (nærmer sig Kongen)

Jeg bringer Oprørs-Zeptret, som jeg fratog

Din slagne Fiende, Konge! hele Flaaden

Blev, skyndig overrumplet, Seirens Bytte.

Et Slag som sikrer Riget dig, er vundet.

Dog, som mig Rygtet siger, har Terpander

Ei heller Hænder lagt i Skiødet, eene
Mens jeg var understøttet af en Hær.
Den ædle bragte mig den første Krands
Og raabte: "Seieren er din! jeg iler
Til Plutos Skygger, hvor min Palme smiler;"
Men, Konge! jeg var ei Triumfen værd,
Hvis jeg miskiendte Helten uden Sværd,
Og Lønnen, jeg har i hans Venskab funden!
Jeg veed hans Daad — man nylig har mig sagt
Det Offer uden Mage, han har bragt —
Og jeg erklærer mig for overvunden!

Pandion.

Hsimodige —

Prindsessen.

Beskytter!

Myris.

Ædle! —

Terpander.

Helt!

Skovas (tagende Terpanders Haand)

Hvad Hsimod? Helten her jeg efterligner!
Mig hædrer, som I vil, men ham velsigner!

Nogle Stemmer.

Terpander!

Andre Stemmer.

Skopas!

Orpheus (pludselig fra Skyerne)

Prøvens Dom er fældt!

(Den sig i en glimrende Sky nedladende Orpheus rækker den studsende Terpander en lignende, men endnu skjønnere syvstrænget Lyra, i det han synger:)

Det Sværd, i Kampen Helten svang,
Betrygge Held herneden!
Til Giengield bringe Harpens Klang
Hans Navn til Evigheden!

(Orpheus forsvinder, Terpander og Skopas omfavne hinanden)

Alle.

O Sang! o Glands!
O huldе Tryllerie!

Terpander og Dione.

Med Himlens Fred
Steg Orpheus ned!

Pandion og Skopas.

Og alt er Salighed!
Og Harmonie!

Pamphilus og Myris.

Den huldе Pagt
Er nu fuldbragt!
Nu Kampen er forbi!

Alle.

Med Himlens Fred
Steg Orpheus ned,
Og alt er Harmonie!

Pandion.

Oraklet er opfyldet, Prevens Dom
Er fældet. Vennen favner nu sin Ven.
Staae, Skopas, broderlig min Throne næst!
Og du, Terpander, modtag Dydens Løn,
Som Din Dionés Brudgom, og min Søn!
I høie Guder, som har hørt vor Bøn,
Nedsmiler alle til vor glade Fest!

Slutnings-Chor.

Stor er den Helt, som Landets Grændser freder,
Som kiæk i Kamp mod Fienden staaer!
Og stor er han, som Dyd og Lyst udbreder,
Naar høitidsfuldt han Harpens Strænge slaaer!
Men dobbelt stor er den, som, stædt i Farer,
Der trylle Hiertet med forbuden Lyst,
Selv overvinder sig, og seirende bevarer
Den skiulte Guddom i det ædle Bryst!

Dands.

Ende paa Syngespillet.